

„Smagi ir miela... Šią knygą
parijau vienu prisėdimu!”

New York Times bestselerių
autorė Jennifer Probst

Tr TAKSĖ
DĖVI
PRADA

svajonių knygos

STEFANIE LONDON

Tr TAKSĖ
DĖVI
PRADA

STEFANIE LONDON

Iš anglų kalbos vertė
Indrė Kairytė

Skiriu visiems šunims, užimantiems mano širdyje ypatingą vietą: Džasminai, Sisi, Zoro, Damai, Megei ir Hariui.

1

Pirmą kartą gyvenime Teo Garisonas vilkėdamas kostiumą jautėsi nesmagiai. O tai jau iškalbinga – sykį buvusi mergina net teiravosi, ar jis ir gimė su trijų dalių eilute. Šiandien atrodė, kad įprasta tapusi apranga dusina, nors ir pasiūta pagal tikslus matmenis. Užkišęs pirštą už marškinių apykaklės timpltelėjo tikėdamasis palengvėjimo. Nieko nepešė.

Galbūt kaltas visai ne kostiumas.

Galbūt šitaip pasijuto dėl dviejų šimtų žmonių apsupties. Kaip tokiam renginiui *gerokai* per daug. Kai tik įmanoma, Teo vengdavo didelių susibūrimų. Šiandiena – išimtis. Šiandien čia atėjo pagerbti močiutės. O šios kiekvieną žingsnį sekdamo minia smalsuolių.

Mirtį taip pat.

Teo dar sykį truktelėjo marškinių apykaklę. Saulė negailestingai kepino, tačiau kunigui kalbant apie močiutės gyvenimą šurpo oda. Slegiamas smalsių akių svorio nerado sau vietos. Nemėgdavo atsidurti dėmesio centre. Negalėdavo pakęsti, kai žmonės stebėdavo jį it driežą terariume, beldimais į stiklą mėgindami sulaukti reakcijos. Laimė, šiandien didžiumą dėmesio prikaustė Etna Fransua-Garison. Teo neabejojo, kad toks ir buvo močiutės tikslas.

Antraip ar būtų nurodžiusi laidoti ją su *Valentino* pokyliu suknele?

Karstas – atsisveikinus šį rytą dabar jau uždarytas – buvo baltas, išklotas blyškiu rausvu šilku, nusagstytas blizgiais akmenėliais. Teo kone neabejojo, kad tai – tikri deimantai. Tiesą pasakius, jis buvo močiutės testamentą vykdytojas, tačiau prieš pasirašydamas vos težvilgtelėjo į pageidavimų sąrašą. Močiutė gaus viską, ko tik nori. Joks pageidavimas nebus pernelyg įžūlus. Paskutinis kartas, kada gali atsakyti teigiamai. Paskutinis kartas, kai gali parodyti, kokia ji jam svarbi.

Juk priglaudė jį, vos dešimtmetį berniuką, po tėvų mirties. Atstojo motiną, tėvą, senelį, patikėtinę. Visą šeimą. Tik *ji* galėjo atlikti tiek daug vaidmenų vienu metu. Energijos būtų užtekę ir dar keliems.

Teo nurijo seiles. Gerklėje įstrigo nepajudinamas gumulas, o kartus netekties skausmas atvėrė krūtinėje žiojinčią žaizdą. Vis dėlto jis stovėjo pasitempęs, atlošęs, ištiesęs pečius ir nenuleisdamas akių žvelgė priešais save.

– Kviečiu šeimą prieiti paskutiniam atsisveikinimui, – tarė kunigas ir mostelėjo į Teo.

Šeima. Šis žodis turėtų apibūdinti grupę žmonių. Bet pirmyn žingtelėjo tik jis vienas. Štai ir viskas – visa Garisonų šeima susitraukė iki vienintelio asmens. Garsiosios Manhatano giminės likimas pakibo ant plauko.

Teo priėjo prie kunigo, stovinčio šalia nedidelio sulankstomo stalelio, nukrauto rožėmis. Ne raudonomis – močiutė negalėjo pakęsti klišių. Ne baltomis ar geltonomis – tokios atrodė pernelyg liūdnos. Ryškiai rožinėmis, tokiomis ryškiomis, kad kone atrodė dirbtinės. Teo paėmė vieną gėlę, tai darydamas atkreipė dėmesį, kad spygliai kruopščiai pašalinti. Nykščiu brūkstelėjo šviesesnį žalios spalvos plotelį, kuriame anksčiau styrojo aštrus dyglys.

– Viso labo, močiute, – Teo atsisveikino mesdamas gėlę į tuščią ertmę ant karsto, nuleisto į duobę. Rožė švelniai nusi-leido ant balto dangčio. – Perduok visiems linkėjimų.

Jis paėmė į rankas dar vieną rožę, ir dar. Vieną po kitos metė už tuos žmones, kurie turėjo stovėti greta, – mamą, tėtį, senelį. Visi jie atimti gerokai anksčiau laiko. Iškeliavo nespėję nugyventi ilgo gyvenimo.

Atitraukęs nuo duobės Teo pasidžiaugė, kad nepamiršo akinių nuo saulės. Net ir geriausiomis dienomis mėgdavo tu-rėti skydą, skiriantį nuo pasaulio, tačiau šiandien to reikėjo labiau nei bet kada.

Ceremonijai pasibaigus žmonės susibūrė išreikšti užuo-jautos. Jam vis spaudė ranką, trumpais prigludimais prie skruosto paskandindavo kvėpalų debesyje. Šiandien Teo matė daugybę pažįstamų veidų. Laidotuvės tapo proga susirinkti Niujorko grietinėlei – madų dizaineriams, politikams, didi-kams. Būtent to ir būtų norėjusi jo ekstravertiška, dėmesį die-vinusi močiutė.

Nesvarbu, kad mieliau atsisveikintų būdamas vienas. Šian-diena skirta jai. Giliai atsidusęs Teo susibruko rankas į kelnių kišenės ir laukė, kol kapinės ištuštės.

– Buvo nuostabi moteris, – tėvas Ahernas guosdamas už-dėjo ranką Teo ant peties. – Su niekuo nesulyginama. Išties vienintelė.

– Žinau, – Teo linktelėjo.

– Kiekvieną sekmadienį ateidavo į pamaldas ir įsitaisy-davo pirmoje eilėje. Niekas nedrįsdavo užimti tos vietos, net jei ji vėluodavo. – Senukas sukikenęs susinėrė rankas ant su-tana dengtos krūtinės. – Vieną kartą keli vaikai *drįso* ten atsi-sėsti. Ji išvaikė juos mostelėjusi rankine – it žuvėdrų būrį. Nuo to laiko niekas nebebandė.

Teo nusišypsojo. Nesunkiai įsivaizdavo tokį poelgį. Tokia jau ta močiutė – moteris, nurodinėdavusi kitiems. Įtakinga

net tais laikais, kai moterys retai kada imdavosi vadovauti. Pastaruoju metu gyveno tarsi Galijotas – iki pat paskutinio atokvėpio kovojo su liga.

– Niekada su ja nesilankydavai pamaldose, – pakomentavo tėvas Ahernas.

– Nemėgstu minių.

– Tiksliau būtų vadinti bendruomene.

Teo stebėjo, kaip paskutiniai žmonės traukia prie automobilių, išrikiuotų kapinių kelių pakraščiuose. Kiek toliau akies krašteliu išvydo žurnalistus – jiems prisiartinti neleido šiai dienai pasamdyti stambūs apsaugininkai. Maitvanagai tykojo iškėlę fotoaparatus. Sustiprino Teo įsitikinimą, kad tik viena šiame pasaulyje didina laikraščių pardavimus labiau nei seksas.

Sielvartas.

– Ir bendruomenių nemėgstu, – atkirto Teo.

Švelniai tariant. Neskaitant šiandienos, nė neprisiminė paskutinio karto, kai patalpoje atsidūrė daugiau nei su trimis žmonėmis. Išskyrus darbo aplinką. Taip klostėsi ne atsitiktinai.

Kunigas pasiraukė.

– Suprantu, turėjo būti sunku šitaip tragiškai netekti tėvų.

– Tai buvo jau labai seniai. – Ir vis dėlto net ir dabar, ketvirčiui amžiaus prabėgus, jį vis dar kamuodavo košmarai. Niekada nepavyks ištrinti iš minčių tų vaizdų – suniokotas automobilis, krauju nutaškyti langai. Visi žiniasklaidos šaltiniai reagavo drąsiomis antraštėmis, o skaitytojai nutaisė šokiruotas veido išraiškas, lyg niekas nebūtų numatęs ko nors panašaus.

Holivudo žvaigždė ir Niujorko didikas įvykio vietoje paskelbti mirusiais.

Teo sukaustė širdį. Mama su tėčiu *numatė* tokią galimybę. Ėmėsi veiksmų prieš paparacus ir jų vis įkyresnį, agresyvesnį

elgesį. Išsiųsdavo žurnalistų dėmesį nukreipiančius automobilius, rinkdavosi neįprastus kelius, manevruodavo... Kol įsirežė į tilto pertvarą.

Tad taip, Teo santykis su žiniasklaidos atstovais buvo kompliktuotas. Negalėjo pakęsti žmonių, kišančių nosis į jo asmeninį gyvenimą. Išliko uždaras. Nieko asmeniško, tiesiog šitaip saugojosi.

– Sielvartauti yra natūralu, – kalbėjo kunigas. – Dievas emocijas dovanuoja ne veltui. Liūdesys – mums įgimtas jausmas.

Nespėjo ištarti nieko daugiau, nes šalia išdygo Frenkas Feretis. Vyras vilkėjo juodai – laidotuvėms tinkamiausia apranga, tačiau senasis italas tokią visada rinkdavosi mieliaušiai. Frenkas buvo ilgametis šeimos draugas. Iš pradžių – Teo mamos apsaugininkas, vėliau dešinioji ranka, galiausiai – močiutės patikėtinis.

– Pasirengęs? – pasiteiravo Frenkas. – Tavęs jau laukia automobilis.

Teo ištiesė kunigui ranką.

– Dėkoju, tėve. Nuostabi ceremonija. Močiutė būtų labai laiminga.

– Jei pakeistumėte požiūrį į bendruomenę, mielai pakvieščiau prisijungti prie manosios.

Teo linktelėjo giliai viduje žinodamas, kad niekas nepasikeis. Nuo pat vaikystės, kad ir kur eitų, aplink užvirdavo šurmulys. Šiandiena nebuvo išimtis. Kita savaitė nebus išimtis. Niekas nesikeis, kol pats atguls į karstą ir atsidurs du metrai po žeme.

Paprasčiau laikytis vienam.

– Štai čia, – Frenkas palydėjo jį pro šeimos kapavietę, kurioje močiutė atgulė poilsio su sutuoktiniu ir Teo tėvais. Jiedu pasitraukė nuo kelio, kirto tvarkingą veją ir prasmuko pro tarpą gyvatvorėje. Saulės spinduliai šildė Teo kaklą ir pečius primindami, kad net tamsiausiomis dienomis Žemė nepaliauja suktis.

Už nugaros pasigirdo susierzinusių žurnalistų, supratusių, kad nepavyks padaryti sensacingų nuotraukų, šūksmai. Frenkas su Teo nuskubėjo prie laukiančio automobilio ir nėrė vidun, o keli fotografai jau brovėsi pro gyvatvorę jiems už nugarų. Sužaibavo blykstės, tačiau automobilis šovė iš vietos. Į rankeną įsikibusio Teo krumpliai net pabalo.

Įprastai duodavo vairuotojams griežtus nurodymus *nelėkti*. Vis dėlto šiandienos nepavadinsi įprasta diena. Automobilis pasuko pro pagrindinį Grinvudo kapinių įėjimą. Greitai kirto tiltą atgal į Manhataną ir paliko Brukliną galinio vaizdo veidrodėlyje. Laimė, regis, žurnalistai atsiliko. Žinoma, Teo nesiliovė dairytis per petį.

Jis *nuolat* dairydavosi per petį.

– Jie šitaip elgiasi tik todėl, kad spiriesi išlikti paslaptingas, – subambėjo Frenkas. – Kuo tylėsnis esi, tuo karštingiau jie stengiasi išpešti informacijos.

– Tegu mėgina. Nė kruopelės jiems neduosiu.

Frenkas kimiai nusijuokė. Senuko balsas buvo šiurkštus it aligatoriaus oda.

– Žinai, aną dieną skaičiau apie tave straipsnį.

– Rimtai? – Teo kilstelėjo antakį. – Ar ir toliau kartoja tuos senus paistalus? Juk nedaviau jiems peno kalboms.

– Pavadino tave „Penktosios aveniu atsiskyrėliu“.

– Skamba neblogai, – Teo žvilgtelėjo į Frenką. – Dar man patiko „Paslaptingiausias Manhatano vyras“. Pavertė mane tikra legenda.

– Nesileisk, kad šlovė apsuktų galvą.

– Nė už ką, – Teo stebėjo, kaip Manhatanas lėtai slenka pro šalį. Kartais miestas atrodydavo ankštas lyg batų dėžutė. Bet kuriam normaliam žmogui tai nuskambėtų absurdiškai, tačiau į dangų besistiebiantys dangoraižiai Teo kartais primindavo narvo virbus. – Labai jos ilgėsiuosi.

– Žinau, – Frenkas nuleido Teo ant peties sunkią ranką. – Aš taip pat.

Automobilis toliau skynėsi kelią per miestą. Artėjant Aukštutiniam Istsaidui Teo parėmė galvą į atlošą. Pečius užgulusi paskutinių kelių savaičių našta atnešė išsekimo ir pralaimėjimo jausmą, smelkusį kiaurai.

Dabar jau viskas baigta. Jos išties nebėra.

– Paskutinių smulkmenų peržiūra ilgai netruks, – pažadėjo Frenkas tarsi perskaitęs Teo mintis. – Stalčiuje radau dar kelias senas nuotraukas ir kelis laiškus. Pamaniau, gal jų norėsi.

– Kalbant atvirai, jaučiuosi nusivaręs nuo kojų. Užsuksiu rytoj po darbo, tada peržiūrėsime tai, kas liko.

– Žinoma, tačiau vis tiek reikės paimti šunį.

Teo staigiai pakėlęs galvą įsispoksojo į senuką. Akivaizdu, miego trūkumas paveikė stipriau nei įsivaizdavo.

– Šunį?

– Taip, šunį, – Frenkas dėbsojo, tartum Teo būtų užsiauginęs antrą galvą ir prabilęs elfiškai. – Kamilą. Žinai, mažąją pūkuotą torpedą, būdu primenančią girtuoklį, besiveliantį į muštynes bare. Dantys aštrūs it adatos. Nematomi ragai ir velnio uodega... Kažkur girdėta?

– Girdėta, – Teo net nusipurtė. Močiutės šuo garsėjo prastu charakteriu – panašiai kaip Teo garsėjo privatumo poreikiu. – Tačiau kodėl turėčiau ją paimti?

Frenkas vis dar kreivai jį stebėjo – lyg būtų matęs Teo lūpas judant, bet nesupratęs nė žodžio.

– Nes... – senukas ištesė žodį tarytum kalbėdamas su mažu vaiku. – Dabar esi išdidus išlepintos velniūkštės šeimnininkas.

– Ką? – Teo sumirksėjęs papurtė galvą. – Nuo kada?

– Nuo tada, kai pasirašei paveldėjimo dokumentus. Prisimeni, teisininkai perskaitė močiutės testamentą, paminėjo visas labdaros organizacijas, kurias ji norėjo paremti...

– Taip, taip, – Teo numojo ranka. – Susitikimą prisimenu. Tačiau *neprisimenu* nieko apie šunį.

Kalbant sąžiningai, ta diena skendėjo migloje. Močiutė prieš pat mirtį pakeitė testamentą, nes Teo užsispyrė, kad nemaža dalis pinigų atitektų jos remiamoms labdaros organizacijoms. Jis ir pats buvo gana turtingas, nenorėjo jos pamamos. Tądien buvo sunku susikaupti. Sielvartas sukaustė dar prieš močiutės mirtį. Mėgino sutelkti dėmesį, tačiau jautėsi paskendęs tirštame rūke. Teprisiminė, kaip vis kartojo ir kartojo: „Taip, žinoma.“

Tačiau priglausti tą mažąjį pragaro šunį? *Šitai* tikrai prisimintų.

– Kalytė buvo įtraukta tarp relikvijų, privalančių likti šeimoje, – Frenkas pasitrynė skruostą.

– Relikvijų? – Teo pro sukąstus dantis giliai įkvėpė. – Sumautai juokauji? Relikvijos yra antikvariniai laikrodžiai, šeimos nuotraukų albumai, nelemtos siuvinėtos staltiesės. Ne augintiniai.

Ypač ne *toks* augintinis. Velniop tokias relikvijas.

– Buvo įtraukta į sąrašą, – užsispyręs kartojo Frenkas. – Ar dažnai pasirašinėji sutartis neperskaitęs smulkaus šrifto? Senelis turėtų ką apie tai pasakyti.

Ne, Teo niekada nieko nepasirašinėdavo prieš tai erelio akimi neišnagrinėjęs visų sąlygų. Tačiau šįkart susiklostė labai neįprastos aplinkybės ir jis troško prieš mirtį suteikti močiutei viską, kas tik jo galioje. Norėjo padaryti ją laimingą, padėti jaustis patogiai, paskutinėmis dienomis šiame pasaulyje suteikti kiek įmanoma daugiau džiaugsmo. Norėjo paskutinį kartą būti tobulas anūkas. Vis dėlto net ir rūke skęstančiu protu *privalėjo* atkreipti dėmesį, kad ji mėgina primesti jam tą siaubingą gyvį.

Tiesiai Teo močiutė apie jį neprasitarė nė žodeliu.

Vadinasi, mieloji, tačiau sumanioji močiutė tyčia paminėjo išlepintą šunėką smulkiu šriftu tikėdamasi, kad Teo nepastebės. Nors ir troško padaryti ją laimingą, nė už ką nebūtų sutikęs. Po perkūnais, nė už ką.

Teo gyvenimas klostėsi tiksliai kaip laikrodukas, nes jis vadovavosi itin griežtomis taisyklėmis:

1. Jokių interviu.
2. Jokių staigmenų.
3. Jokių santykių.
4. Jokių išimčių.

Paskutinis sąrašo punktas – visų svarbiausias. Vadinasi, kils problema. Keturkojė, švelniakailė, siaubingo charakterio problemėlė.

– Negaliu patikėti, – Teo stebėjosi purtydamas galvą.

Frenkas atsiduso.

– Pažiūrėkime, kas bus, kai nusigausime į jos namus, gerai?

– Gerai.

Kai jiedu pasiekė močiutės namą rausvo smiltakmenio fasadu Aukštutiniame Istaide, Teo atrodė, kad tuoj sprogs galva. Namai jau buvo beveik tušti, kadangi pastarąją savaitę būrys tarnų plušo pakuodami išpūdingą močiutės dailės kolekciją ir antikvarinius baldus. Dauguma kūrinių bus paaukoti muziejams ir labdaros aukcionams, ypatingi dirbiniai testamentu palikti artimiausiems draugams. Išskirtiniai dizainerių drabužiai keliaus į parodą Mados ir technologijų institute, brangakmeniai – į Metropoliteno meno muziejų.

Na, visi, išskyrus vestuvinį žiedą. Šis saugomas asmeniame Teo seife kartu su mūvētuojų motinos. *Tik* dėl sentimentalių priežasčių. Nė vienas iš žiedų daugiau niekada nebepuos moters piršto.

Visa kita supakuota ir suskaičiuota. Dėžės tvarkingai sunumeruotos ir sukrautos į krūvas pagal tai, kas atvažiuos jų

pasiimti. Kabinetas užrakintas laukia, kol Teo paskutinį kartą įsitikins, kad susirinko visus svarbius dokumentus.

Viskas klostėsi pagal planą... Iki šiol.

Teo žingsniai aidėjo kone tuščioje erdvėje, garsas sklido nuo aukštų lubų. Namai be savo gyventojos priminė nejaukų urvą. Teliko tik lukštas be gyvybės, be šviesos ir džiaugsmo.

– Jūs ankstyvi! – iš svetainės išniro moteris. – Nesitikėjau jūsų dar valandą.

Teo moters nepažino, tačiau Frenkas paskubėjo pristatyti:

– Čia Marsė. Pastarąsias savaites, močiutei patekus į ligoninę, prižiūrėjo Kamilą.

– Nuoširdžiai užjaučiu dėl netekties, – Marsė nulenkė galvą. – Ir apgailestauju, kad užsispyriau šiandien perduoti Kamilą. Suprantu, sudėtingas metas. Tačiau aš... aš tiesiog nebegaliu.

Kaip tik tą akimirką, it pašaukta žmogaus ausiai negirdimo garso, o gal ir paties velnio, į kambarį įžengė Kamila. Taksės kūnas buvo trumpesnis už liniuotę, dėl trumpučių drūtų kojųčių vaikščiojo krypuodama. Ir vis tiek galėjai pagalvoti, kad į patalpą įžengė Anglijos karalienė.

Tiesą pasakius, minutėlę Teo buvo įsitikinęs girdintis apie taksės atvykimą pranešančius trimitus. O gal tik galvoje užgaudė įspėjamosios sirenos?

Ilgas šampano spalvos kailis iššukuotas žvilgėjo, ant kaklo švietė rožinis antkaklis, prie kurio kabėjo K formos karoliukas. Iš pirmo žvilgsnio galėjai pavadinti ją miela. Gal net meilute. Tačiau tik kvailys palaikydavo Kamilą mėgėja ramiai prigulti ant kelių, būti paglostytai, sulaukti pilvuko pakasymų.

O ne. Ši smulkutė pabaisa – keturkojė diktatorė.

– Viskas, ko prireiks, sudėta kitam kambariui. – Marsės balsas tapo spigesnis. – Aprašiau kasdienę jos rutiną, supakavau daiktus, kad galėtumėte iškart vežtis namo. O dabar man jau tikrai reikia eiti. Iš tiesų nedelsiant.

Tai tarusi Marsė išlėkė iš kambario lyg išsigandusi, kad kas nors mėgins sustabdyti. Aiškiai turėjo parengusi planą, kaip kuo skubiau dingti. Nuaidėjus užtrenkiamų laukujų durų dundesiu Teo liko dėbsoti į šunį.

Kamila atrėmė žvilgsnį.

– Na, taigi... – Frenkas atsikrenkštė. – Ką norėtum daryti toliau? Galiu paskambinti į prieglaudą ir paprašyti, kad kas nors atvažiuotų ją paimti. Arba galiu apskambinti Etnos draugams, gal kas sutiks ją priglausti.

Kamila staigiai atsigrėžė į Frenką. Teo būtų galėjęs prisiekti, kad kalytės akys iš įsiūčio prisimerkė.

Širdyje suvokė negalintis šuns atsikratyti. Tik ne dabar. Močiutė jam atstojo visą pasaulį. Nors neabejotinai būtų pasiginčijęs jai gyvai esant... Dabar šaukštai po pietų. Turi tik du pasirinkimus: gerbti jos norus arba ne.

– *Žinau*, dar pasigailėsiu, – prabilo purtydamas galvą. – Tačiau aš ją pasiliksiu.

– Ar esi tikras? – raukėsi Frenkas. – Ar dabar tai svarbu? Močiutė nebesužinos.

– Taip, tačiau *aš* žinosiu, – Teo atsiduso. – Močiutė man ją paliko turėdama kažkokį pagrindą.

Vyrai žvelgė į smulkų dešrelės formos šunį ir akimirką nejudėjo. O tada Kamila atiturseno prie Teo ir užvertusi galvą kariuokius primenančiomis akutėmis įsispitrijo į jo sielos gilumą it telepatišškai perduodama, kaip smarkiai jo nekenčia. Kodėl Teo apėmė nuojauta, kad geruoju viskas nesibaigs? Tik po kelių sekundžių, kai kalytė užvertusi nosį ir iškėlus uodegą nutipeno į kitą kambarį, suprato, kad apšlapintas jo batas.

2

Jei Aila Tompson būtų žinojusi, kad tądien karjerai ateis galas, būtų apsirengusi kitaip. Ant smulkių kulniukų pas-kubomis nepasišalinsi. Taip pat ir su aptempta suknele ar absurdiškai maža delninue, į kurią daiktus susikrausi tik pa-sižymėdamas talentu žaisti „Tetrij“.

Deja, šiandien Aila pataikė pasirinkti būtent tokį garderobą. – Štai kodėl sukurti aprangą į šių metų renginį pasirinkau Saharą Vanderkamp, – Amanda Hart, Disnėjaus princesė ir Amerikos paauglių numylėtinė, pasiuntė plačią firminę šyp-seną į mažutę Ailos telefono kamerą. – Norėjome patyrinti šių metų temą – „Flora ir fauna: mada gamtoje“. Įkvėpimo sėmėmės iš mano gimtojo miesto...

Aila nebesiklausė, ką klientė aiškina apie įkvėpimą kuriant suknelę. Drabužio baisybė gniaužė kvapą. Tinklainę degino aukso ir žaliosios citrinos spalvų mišinys, tiulis, satinas, ka-roluikai ir blizgučiai. Ką ten kalbėjo dizainerė? Galingo femi-nizmo ir avangardo derinys?

Iki avangardo dar trūksta.

Suknelė atrodė it nepavykęs darželinuko rankdarbis, pa-vadintas aukštosios mados dirbiniu. Amanda siekė išsiskirti

mados dievaičių, Holivudo žvaigždžių ir mados industrijos stabų minioje.

O žaliosios citrinos atspalvis – šių metų *Pantone* korporacijos spalva. Taigi, Ailos nuomonė niekam nerūpėjo.

Susitelkusi į telefono ekraną sekė instagramo transliaciją stebinčių vartotojų reakcijas. Ekranu šone plaukė širdelės, o dešinėje pusėje vienas kitą keitė komentarai, pilni emociukų ir šūksmų „Myliu tave, Amanda!“. Žinoma, kaip ir kiekviena jauna žvaigždutė, Amanda susilaukdavo ir gašlių komentarų, o Ailos pareiga buvo nuo jų apsaugoti.

– Pirmą kartą dalyvausiu „Met Gala“ pokylyje, – kalbėjo Amanda, šypsodamasi į kamerą ir mostelėdama suknelės kraštu. Filmavosi prašmatniame viešbučio kambaryje netoli nuo Metropoliteno meno muziejaus. Pro pravirą langą matyti Manhatano vaizdai – tobulas fonas tokiai prašmatniai progai. – Tiesą pasakius, šiek tiek nerimauju...

Aila akimirksniu pakėlė galvą. Juk juodvi tai aptarė. Pirmoji taisyklė: ekrane neišsiduok, kad nerimauji. Įkvėpk, iškvėpk, įkvėpk – šitoks buvo jų šūkis. Siekta, kad Amanda atrodytų šilta ir pasitikinti savimi. Beveik tokia pat paprasta kaip aplinkiniai, tačiau ne visai. Numatyta kurti gražios ir talentingos žvaigždutės įvaizdį. Gerbėjai tegalėjo *tikėtis* pasiekti bent dalelę jos sėkmės.

Kitaip tariant, Taylor Swift sėkmės modelis.

– Ką sutikti šįvakar nori labiausiai? – paklausė Aila, ragindama klientę prabilti apie naujausią susižavėjimą kokia žvaigždute. Jausti simpatiją patrauklu. Šitaip Amanda priartėdavo prie tūkstančių ją stebinčių gerbėjų. Skirtumas tas, kad, užuot varvinusi seilę dėl kokio vaikinuko matematikos klasėje, Amanda susižavėdavo žvaigždėmis, kurių plakatai puošdavo jos gerbėjų mokyklinės spinteles. Ir vėl tas raktinis žodis: įkvėpk!

Įsitempusiame Amandos veide nušvito tyras paaugliškas džiaugsmas. Skruostai nusidažė raudoniu, akys sužibėjo, lūpose išplito ryški šypsena.

– Suprantama, Tomą Hollandą. Kas *nėra* įsižiūrėjęs „Žmogaus-Voro“?

Transliacijoje pasipylė komentarų jūra, ekrano krašte plūste plūdo širdelės. Aila parodė Amandai iškeltą nykštį ir mostelėjo duodama ženklą užbaigti tiesioginę transliaciją. Maždaug po dešimties minučių reikės asmeniniu liftu leistis prie atsarginio viešbučio įėjimo ir įsmukti į ten lūkuriuojantį limuziną.

– Labai ačiū visiems žiūrėjusiems, – Amanda į kamerą pasiuntė bučinuką. – Labai jus visus myliu. Nepamirškite kitą mėnesį apsilankyti mano debiutiniame filme „Sugrįžimas į dangų“. Susitiksimė ant raudonojo kilimo!

Aila spustelėjo ekraną užbaigdama tiesioginę transliaciją, tačiau telefonas nereagavo. Belaidis ryšys šiame viešbutyje pasibaisėtinas. Kaip įmanoma, kad Aukštutinio Istsaido viduryje jis būtų toks prastas? Amanda vis dar mojo į ekraną. Akys šaudė į Ailą laukdamos ženklo, kad jau galima atsipalaiduoti. Telefono ekranas užgeso.

– Šūdas, – Aila pasuko telefoną, įtaisytą ant nediduko, tačiau tvirto trikojo, dar kartą palietė ekraną. Likę Amandos pakalikai sukinėjosi netoliese nekantraudami, kada galės užbaigti jaunosios žvaigždutės pasiruošimą „Met Gala“ debiutui.

– Ar jau galime judėti? – Amandos vadybininkas Menis suplojo delnais. – Po penkių minučių reikia išeiti.

– Paskutinis prisilietimas, – pažadėjo vizažistė, nešina kompaktine pudra ir storu makiažo šepetėliu. – Po šiomis lempomis veidas spindi.

– Spindi, – Amanda pavartė akis. – Aš ne spindžiu, o *praktuoju*. Visas kūnas.

– Gerai, gerai, – sumurmėjo Aila, vis dar baksnodama telefono ekraną. Šis tebebuvo aptemęs. Na, ką gi, greičiausiai tai reiškia, kad tiesioginės transliacijos įrašas neišsisaugojo Amandos paskyroje, tačiau gerai bent tiek, kad pasirodymas pavyko. – Išsijungė telefonas. Prijungsiu išorinę bateriją...

– Neturime laiko kvailioti, – burbtelėjo prie jos palinkęs Menis. Nuo cigarečių dvoko iš burnos Ailai darėsi negera. – Privalome vesti Amandą žemyn. Dabar pat.

– Man reikia minutėlės. – Amanda vėdinosi ranka. Vargšėlė išbalė, aiškiai kamavo nerimas. Šiandien – svarbus vakaras. Galimybė prikaustyti publikos dėmesį kaip tik prieš debiutinio filmo premjerą.

– Šią tiesioginę transliaciją žiūrėjo daugiau žmonių nei *bet kurį* įrašą iki šiol. – Aila mėgino paskatinti Amandą išvelgti teigiamus dalykus. Šįvakar privalo būti puikios formos. Neskaitant filmo, neseniai pasirašė sutartį su žymiu kosmetikos gamintoju. Tapo naujos, tuoj parduotuvių lentynas pasiekiančios jaunimo linijos veidu.

Jai dar tik septyniolika, tačiau stovi ant didžiųjų pasiekimų slenkščio.

Bet internetas ne tik garbina – gali pasižymėti ir žiaurumu. Jei šiandien Amanda susimaus... Na, nuotraukos virs juokiniais paveikslėliais. Šito *niekas* nepageidauja.

– Gerbėjai perduoda, kad atrodai puikiai, – pridūrė Aila.

– Atrodau lyg būčiau iškosėta katės. – Amandos krūtinė ėmė sunkiai kilnotis įsireždama į aptemptos suknelės audinį. – *Kas* čia per suknelė? Jei mane aprengti būtų panoręs kitas dizaineris, nė už ką nebūčiau pasirinkusi tokio bjauraus mėšlo gabalo. Tačiau ne. Visi dizaineriai tikėjosi Kardashian pakvietimo.

Šūdas. Klientė artėja prie nevaldomos panikos atakos. Aila aiškiai matė ženklus: oda prakaituoja greičiau nei vizažistė

geba sausinti, rankos bejėgiškai nukarusios prie šonų. Jei nusileidus į holą kas nors nufotografuotų šitaip atrodančią...

– Amanda, viskas gerai. – Palikusi telefoną ant trikojo Aila nuskubėjo prie jaunosios žvaigždutės. – „Met Gala“ – toks renginys, kuriame ir *reikia* išsipustyti. Čia ir visa esmė. Patikėk, rytoj, kai tviteryje visi aptarinės tavo puikią suknelę, džiaugies tokiu pasirinkimu.

– O jei virsiu pajuokos objektu? – Amanda plieniniu žvilgsniu perliejo stilistę, kuri, rodė, buvo arti ašarų. – Vienintelė mano proga. Dieve, o jei žmonės iš manęs tyčiosis? Kas, jei papulsiu į kokio bjauraus spuoguoto tinklaraštininko blogiausiai apsirengusių žvaigždžių sąrašą?

Galvok, po velnių. Dabar mažiausiai reikia paaugliško skandalo.

– Negaliu, – Amanda papurtė galvą ir vos neiškratė kruopščiai prisegtų sruogų. Plaukų stilistė riktėlėjo ir prilėkusi privertė žvaigždutę pabūti ramiai, kol sutvirtins šukuoseną.

– Viskas bus gerai, – ramino Aila. Pažvelgė į Menį, tačiau šis suraukęs antakius naršė telefone.

– Gal kas nors galėtų įpilti atsigerti? – paprašė Amanda, prispausdama prie krūtinės ranką. – Privalau aprimti.

Ką tu sakai.

Aila apsižvalgė po kambarį. Akys smigo į atkimštą šampano butelį, nutupdytą ledo kibirėlyje. Neatrodė tinkama nepilnametei pilti išgerti. Žinoma, kalbant apie jaunutes Holivudo žvaigždes, alkoholis buvo mažiausias rūpestis. Jei ant vonios kambario spintelės nešniaukščia kokaino, vadinas, viskas gerai.

Vis dėlto...

– Ame, brangioji, pažvelk į mane, – praleidusi klientės prašymą pro ausis Aila palietė jos ranką. – Čia susirinkęs visas būrys žmonių, laikančių tave nepakartojama. Nenuvilsime tavęs. Juk žinai tai, tiesa?

Amanda žvelgė išplėtusi mėlynas ašarotas akis. Linktelėjo. Pagaliau leidosi kiek apraminama. Daugelis manydavo, kad Ailos darbas – parinkti taiklias grotažymes, pasirašyti sutartis su garsių prekių ženklų atstovais ir perprasti nuolat besikeičiančius feisbuko algoritmus. Vis dėlto dirbant su jauna žvaigždute, tokia kaip Amanda, lygiai taip pat svarbu teikti paramą ir padėti susigaudyti gąsdinamai kritiškame viešajame pasaulyje.

– Minutėlę atsikvėpkime, – pasiūlė Aila, nutvilkydama į laikrodį griežtu žvilgsniu dirščiojantį Menį. Pokylis kelias minutes palauks. Be to, tokiuose prašmatniuose renginiuose raudonuoju kilimu žingsniuojama labai ilgai. – Pasidžiaukime, kokie nuostabūs metai tavęs laukia.

Amanda ištiesė ranką prie taurės ir *Dom Pérignon* šampano butelio.

– Puiki mintis. Pasakykime tostą.

– Gal tau nederėtų... – Aila žvilgtelėjo į Menį tikėdamasi sulaukti paramos, tačiau vadybininkas atokiau nuo kitų kalbėjosi telefonu. Regis, daugiau niekas nesirūpino, kad Amanda vartos alkoholį. Ar elgiasi senamadiškai? Veikiausiai. – Tik lašelį, gerai? Juk nenori, kad ant raudonojo kilimo apsisuktų galva.

Burbuliuojantis skystis pasipylė į taurę. Burbuliukai kilo viršun, šampanas kone išsiliejo per kraštus.

– Už mane, – Amanda kilstelėjo taurę.

– Už tave – merginą ant neįtikėtinos karjeros slenksčio. Mes visi tave palaikysime, – pažadėjo Aila. Panašu, Amanda pagaliau rimo. – Ant raudonojo kilimo visus pavergsi, mergyt!

Amanda gurkštelėjo. Pala, ne... ne gurkštelėjo. Šūdas. Mergina susivertė taurę it vandens stiklinę svilnamai karštą dieną.

– Ramiau, – Aila nervingai nusijuokusi ištraukė taurę klientei iš rankos. Paaugliai. Laiko save neįveikiamais.

Palūkėk, kol sulauksi dvidešimt šešerių. Pagirios primins galvoje vykstantį būgnelių konkursą.

– Susitvarkysi, girdi? – Aila paėmė Amandos brangakmeniais nusagstyta delninukę ir padavė jai. – Daryk tai, kas tau sekasi geriausiai: dailiai atrodyk, šypsokis į kameras, o tada pasimėgauk likusiu vakaru.

Amanda giliai įkvėpusi linktelėjo. Sekundės dalelę Aila jau patikėjo, kad viskas bus gerai. Taip ir atrodė, kol Amanda užsispaudė lūpas ranka ir netikėtai apvėmė visą suknelės priekį. Skystis su maisto gabalėliais aptaškė grindis. Visi susirinkusieji sutartinai aiktelėjo ir atšoko saugodamiesi, kad nebūtų aptėkšti. Dirginantis dvokas surakino Ailai skrandį.

– Dieve. – Ji tesugebėjo išsižiojusi ir sustingusi iš šoko spoksoti į žvaigždutę. Mintys sukosi ratu it spalvingas paplūdimio kamuolį primenantis skritulys, atsirandantis užstrigusio *MacBook* ekrane.

Po velnių, ką daryti dabar?

Amanda pravirko, o visi susirinkusieji pradėjo panikuoti. Karštligiški balsai nieko neišspręs, taip pat ir susierzinusio Menio niurzgėjimai. Nuo jų Amanda pravirko tik audringiau.

– Dar galime viską sutvarkyti, – užtikrino Aila, mintyse ieškodama išeičių. Sugadintą suknelę pakeis, makiažą padarys iš naujo. Jei veiks greitai, padėtį ištaisys. – Mele, juk turime atsarginę suknelę, ar ne? Rožinę, su klostuotais apsiuvais. Pa-skambinsiu, kad atneštų daugiau rankšluosčių, ir...

Aila nutilo ir sustingo ištiesusi ranką prie telefono, vis dar įtaisyto juodame trikojyje. Ekranas staiga atgijo, telefonas veikė kuo puikiau. Šįkart širdelių nebepamatė. Be perstojo plūdo veideliai su juoko ašaromis ir šauktukai. Aila netyčia ištransliavo šią milžinišką nesėkmę daugiau nei milijonui žiūrovų.

Sudomino? Pirkite knygą
IR TAKSĖ DĖVI PRADA
bene geriausia kaina **ČIA**

„Jausmus žadinanti, žavi ir mielai seksuali knyga.“ -

Bestselerių autorė *Tawna Fenske*

KAIP PRADĖTI VISKĄ IŠ NAUJO, KAI DIDŽIAUSIA GYVENIMO KLAIDA SUSILAUKIA DAUGIAU NEI MILIJONO PERŽIŪRŲ?

Ailą vis dar kamuoja košmarai apie tą vakarą, kai sugriovė svetimą karjerą, o pati tapo mažiausiai pageidaujama nuomonės formuotoja visame Manhatane. Tačiau jai reikia pasirūpinti seserimi, todėl neturi prabangos slėptis, kol instagramas ją pamirš. Taigi, Aila imasi pirmo pasitaikiusio darbo: rūpintis siaubingo charakterio takse, kurios šeimininkas - atšiaurus atsiskyrėlis Teo, gyvenantis šaltos prabangos pasaulyje.

Vedžiojant taksiukę Kamilą pažaisti ir konsultuotis pas augintinių ateities pranašautojus, Aila ima įtarti, kad kalytė tik loja, bet nekanda. Visai kaip jos ypač patrauklus ir kasdien vis mielesnis ir žavesnis šeimininkas Teo. Aila neturėtų žvelgti į jį kaip į ką nors daugiau nei darbo užmokesčio čekius pasirašantį vyrą. Tačiau kas svarbiau: rinktis tai, kas saugu, ar sekti širdimi ir svajonėmis, nepaisant rizikos?

9 786090 309865

